

UZASADNIENIE

Celem zmian przewidzianych w projekcie ustawy zmieniającej ustawę z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437), ustawę z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1117, z późn. zm.) oraz ustawę z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (Dz. U. Nr 130, poz. 1450, z późn. zm.) jest:

- dokładne odzwierciedlenie i doprecyzowanie zadań należących do kompetencji ministra właściwego do spraw gospodarki w związku z unowocześnieniem gospodarki polskiej oraz prowadzeniem spraw dotyczących stosunków gospodarczych z zagranicą, w tym szczególnie w odniesieniu do kwestii wynikających z członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej,
- redefinicja kompetencji ministra właściwego do spraw zagranicznych w obszarze promocji zagranicznej Rzeczypospolitej Polskiej,
- doprecyzowanie spraw należących do działu „nauka”,
- zmiana podległości Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej,
- przekazanie nadzoru nad świadczeniem usług związanych z podpisem elektronicznym w rozumieniu przepisów ustawy o podpisie elektronicznym ministrowi właściwemu do spraw informatyzacji.

Projekt zakłada zatem uszczegółowienie spraw należących do kompetencji ministra właściwego do spraw gospodarki, ministra właściwego do spraw zagranicznych, ministra właściwego do spraw nauki, ministra właściwego do spraw informatyzacji, wprowadzenie regulacji, dzięki którym Urząd Patentowy RP będzie podlegał Prezesowi Rady Ministrów oraz uregulowanie sytuacji przejściowych związanych z przekazaniem kompetencji, dotyczących podpisu elektronicznego, ministrowi właściwemu do spraw informatyzacji.

W związku z powyższym, projekt ustawy przewiduje następujące zmiany:

1. W zakresie ustawy z dnia 4 września 1997r. o działach administracji rządowej (art. 1 projektu)

1) art. 1 pkt 1 projektu:

dodanie w art. 8 w ust. 2 pkt 3a, zgodnie z którym za współpracę w tworzeniu Wspólnej Taryfy Celnej odpowiada minister właściwy do spraw finansów publicznych. Proponowany przepis odzwierciedla istniejący już od dnia akcesji Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej podział kompetencji między Ministrem Gospodarki a Ministrem Finansów w zakresie wykonywania zadań związanych z tworzeniem Wspólnotowej Taryfy Celnej. Minister Gospodarki nie dysponuje w chwili obecnej żadnymi środkami finansowymi przeznaczonymi na ten cel,

2) art. 1 pkt 2 projektu:

a) doprecyzowanie określonego w art. 9 ust. 1 sformułowania „działalności gospodarczej” przez wskazanie w art. 9 ust. 2 pkt 1, że minister właściwy do spraw gospodarki kształtuje warunki podejmowania i wykonywania tej działalności,

b) uzupełnienie zakresu spraw należących do działu gospodarka (art. 9 ust. 1) o „innowacyjność” oraz „konkurencyjność gospodarki” oraz ich uszczegółowienie w art. 9 ust. 2 pkt 2 przez wskazanie, że minister właściwy do spraw gospodarki podejmuje działania sprzyjające wzrostowi konkurencyjności oraz innowacyjności gospodarki polskiej. Zmiana wynika z faktu, że minister właściwy do spraw gospodarki kreuje i koordynuje działania zmierzające do podniesienia poziomu innowacyjności i konkurencyjności przedsiębiorstw oraz konkurencyjności gospodarki. Polityka innowacyjna jest jednym z priorytetów kierunków działania Rządu, co potwierdza dokument rządowy „Solidarne Państwo” – Program Działania Rządu z dnia 9 listopada 2005 r., którym minister właściwy do spraw gospodarki został zobowiązany między innymi do wykonywania zadania „Konkurencyjność przez innowacje”,

- c) doprecyzowanie określonych w art. 9 ust. 1 spraw współpracy gospodarczej z zagranicą przez wskazanie, że minister właściwy do spraw gospodarki formułuje założenia w tym zakresie. Proponowany przepis ma istotne znaczenie dla uregulowania kompetencji należących do właściwości Ministra Gospodarki. Założenia współpracy gospodarczej z zagranicą są tworzone przez resort gospodarki już w chwili obecnej, np. minister właściwy do spraw gospodarki określa, z którymi państwami celowym byłoby zawarcie umów o współpracy gospodarczej, a z którymi podpisanie tylko deklaracji,
- d) modyfikację art. 9 ust. 2 ustawy. Zmiany mają na celu uwzględnienie nowych działań, jakie prowadzi minister właściwy do spraw gospodarki po akcesji Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej, tj. od dnia 1 maja 2004 r. W tym kontekście istnieje potrzeba dokonania następujących zmian:

- wykreślenie w odniesieniu do ministra właściwego do spraw gospodarki działania polegającego na określaniu taryf celnych

Dotychczasowy przepis art. 9 ust. 2 pkt 4 ustawy stanowi, że do ministra właściwego do spraw gospodarki należą w szczególności sprawy „ustalania taryf celnych, kontyngentów oraz wprowadzania zakazów przywozu i wywozu towarów i technologii”. Do chwili akcesji Polski do Unii Europejskiej minister właściwy do spraw gospodarki ponosił pełną odpowiedzialność za kształt i charakter wszystkich rozwiązań taryfowych, ustanawianych w świetle polskich przepisów. Obok taryfy celnej, dotyczyło to także zawiesznień poboru ceł, kontyngentów taryfowych (traktatowych, gospodarczych), systemu jednostronnych preferencji celnych GSP.

Z dniem 1 maja 2004 r. Polska przejęła zasady Wspólnej Polityki Handlowej UE, w tym współtworzenie między innymi Wspólnotowej Taryfy Celnej UE (obejmującej nomenklaturę taryfową, stawki celne konwencyjne oraz zasady ich stosowania), będącą w

obszarze kompetencji DG Taxud Komisji Europejskiej. Za realizację zadań związanych ze współpracą na forum Unii Europejskiej w tworzeniu Wspólnej Taryfy Celnej UE (obejmującej nomenklaturę taryfową, stawki celne konwencyjne oraz zasady ich stosowania), od momentu przystąpienia Polski do UE, odpowiada Ministerstwo Finansów.

W praktyce, od dnia 1 maja 2004 r. nastąpił podział kompetencji i roli wiodącej między ministrem właściwym do spraw finansów publicznych i ministrem właściwym do spraw gospodarki. Resort gospodarki, od dnia 1 maja 2004 r., nie ma możliwości bezpośredniego kreowania kształtu tak rozumianej Wspólnej Taryfy Celnej. Należy więc doprowadzić do zgodności stanu prawnego z obowiązującą od dnia 1 maja 2004 r. zasadą podporządkowania tych spraw resortowi finansów.

W związku z powyższym proponuje się wykreślenie spraw związanych z ustalaniem taryf celnych z zakresu należącego do kompetencji ministra właściwego do spraw gospodarki oraz uzupełnienie art. 8 ust. 2 ustawy o działach administracji rządowej

o pkt 3a, zgodnie z którym współpraca na forum Unii Europejskiej w tworzeniu Wspólnej Taryfy Celnej należeć będzie do spraw, za które odpowiada minister właściwy do spraw finansów publicznych.

W konsekwencji, stan rzeczy ukształtowany od dnia akcesji Polski do UE znajdzie prawne odzwierciedlenie w przepisach ustawy o działach administracji rządowej.

Pozostałe działania ministra właściwego do spraw gospodarki w tej dziedzinie pozostają bez zmian. W zakresie rozwiązań taryfowych będzie to zatem współtworzenie regulacji unijnych w zakresie:

- zawieszenia poboru ceł (autonomiczne),
- kontyngentów taryfowych (autonomicznych),

- systemu jednostronnych preferencji celnych GSP,
- nadanie nowego brzmienia art. 9 ust. 2 pkt 4

Z uwagi na to, że reprezentowanie i ochrona interesów gospodarczych Rzeczypospolitej Polskiej za granicą odbywa się od dnia 1 maja 2004 r. w szczególności w ramach Wspólnej Polityki Handlowej Unii Europejskiej, proponowany przepis art. 9 ust. 2 pkt 4 ma na celu uwzględnienie nowych działań, jakie podejmuje minister właściwy do spraw gospodarki po akcesji Polski do Unii Europejskiej, polegających na obsłudze komitetów i grup roboczych Komisji Europejskiej oraz Rady UE w zakresie stosunków gospodarczych z zagranicą. Proponowany przepis wynika wprost

z art. 133 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE), w świetle którego Wspólna Polityka Handlowa jest oparta na jednolitych zasadach, zwłaszcza w odniesieniu do zmian stawek celnych, zawierania umów celnych i handlowych, ujednoczenia środków liberalizacyjnych, polityki eksportowej i handlowych środków ochronnych podejmowanych w przypadku dumpingu lub subsydiów. Oznacza to usankcjonowanie właściwości ministra gospodarki w szczególności wobec takich środków polityki handlowej, jak:

- zawieszenia poboru ceł (autonomiczne),
- kontyngenty taryfowe (autonomiczne),
- system jednostronnych preferencji celnych GSP,
- kontyngenty ograniczające,
- zakazy,
- nadzór,
- środki wynikające z postępowań ochronnych (cło antydumpingowe, zobowiązanie cenowe, cło wyrównawcze, opłata celna dodatkowa, ochronne kontyngenty ograniczające),

które minister właściwy do spraw gospodarki wykonuje już od dnia 1 maja 2004 r. Środki autonomiczne, tj. zawieszenia ceł i kontyngenty taryfowe oraz środki wynikające z postępowań ochronnych są ustanawiane na forum Unii Europejskiej w oparciu o wnioski przedsiębiorców wspólnotowych, w tym polskich, i ścisłą współpracę z krajowymi przedsiębiorcami. Tym samym, szereg spraw ujętych w obecnym art. 9 ust. 2 pkt 4 zostanie uwzględnionych w nowy, bardziej prawidłowy sposób.

Jednocześnie art. 9 ust. 2 pkt 4 uwzględnia wykonywane działania ministra właściwego do spraw gospodarki związane z reprezentowaniem i ochroną interesów gospodarczych Rzeczypospolitej Polskiej w ramach Światowej Organizacji Handlu (WTO) oraz Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) oraz Organizacji Narodów Zjednoczonych do spraw Rozwoju Przemysłowego (UNIDO). Istniejące akty prawne dotyczące funkcjonowania międzyresortowego Zespołu ds. WTO i Pełnomocnika ds. Negocjacji WTO wskazują Ministra Gospodarki jako centrum koordynujące udział Polski w wielostronnych negocjacjach handlowych podejmowanych na forum WTO. Takie doprecyzowanie jednoznacznie rozgranicza kompetencje ministra właściwego do spraw zagranicznych i ministra właściwego do spraw gospodarki w obszarze zewnętrznej polityki handlowej po przystąpieniu Polski do Unii Europejskiej,

- e) dodanie pkt 5 w art. 9 w ust. 2 związane jest z działaniami ministra właściwego do spraw gospodarki w zakresie promocji gospodarki, w tym wspierania rozwoju eksportu i inwestycji polskich poza granicami kraju oraz wspierania napływu bezpośrednich inwestycji zagranicznych,
- f) uzupełnienie art. 9 ust. 2 o nowy pkt 9, który konkretyzuje działania, obecnie także wykonywane w oparciu o generalne przesądzenie właściwości Ministra Gospodarki, w sprawach związanych ze współpracą gospodarczą z zagranicą. Należą do nich wprowadzanie

środków administrowania obrotem z zagranicą towarami i usługami, przywozu i wywozu i technologii. Ten stan rzeczy znajduje swoje odzwierciedlenie także w przepisach innych ustaw, jak chociażby ustawy:

- z dnia 16 kwietnia 2004 r. o administrowaniu obrotem towarowym z zagranicą (Dz. U. Nr 97, poz. 963, z późn. zm.) oraz
- z dnia 10 marca 2006 r. o administrowaniu obrotem usługowym z zagranicą (Dz. U. Nr 79, poz. 546),

g) wykreślenie dotychczasowego pkt 6 w art. 9 w ust. 2 ustawy o działach administracji rządowej dotyczącego koordynowania uznawania kwalifikacji do podejmowania lub wykonywania działalności oraz podejmowania działań mających na celu udostępnianie informacji o uznawaniu tych kwalifikacji. Powyższe wynika z faktu, że w dniu 11 kwietnia 2007 r. Rada Ministrów przyjęła projekt ustawy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej. Zawarta w art. 35 tej ustawy zmiana ustawy o działach administracji rządowej przewiduje, że koordynacja uznawania kwalifikacji, zarówno w zawodach regulowanych, jak i działalnościach, będzie należała do ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego,

3) art. 1 pkt 3 projektu:

dodanie do zakresu spraw należących do działu „informatyzacja” nadzoru nad świadczeniem usług związanych z podpisem elektronicznym w rozumieniu przepisów ustawy o podpisie elektronicznym.

Zagadnienie podpisu elektronicznego wykazuje ścisły związek zarówno ze standardami informatycznymi, jak i wymogami dla systemów informatycznych administracji publicznej, które pozostają w kompetencji ministra właściwego do spraw informatyzacji. Możliwość upowszechnienia podpisu elektronicznego pozostaje w zależności od uregulowań w zakresie dokumentów elektronicznych, realizowanego

przez tegoż ministra projektu elektronicznej platformy usług publicznych ePUAP oraz opcjonalnym powiązaniem z elektronicznym dokumentem tożsamości w ramach projektu pl.ID. Kraje, które oparły swój model wdrożenia e-podpisu o kwalifikowany podpis elektroniczny, starają się wykorzystać do jego upowszechnienia elektroniczne dokumenty tożsamości (Estonia, Belgia, Finlandia, Austria, Niemcy). W Estonii wydano ponad milion dowodów osobistych z procesorem, które zarazem oparte zostały o kwalifikowany certyfikat. W Belgii rozpoczęty został projekt wydawania elektronicznych dokumentów tożsamości (eID) opartych o kwalifikowany certyfikat, których wydano wg stanu z miesiąca czerwca 2006 r. ok. 3,5 mln. Wprowadzone zmiany służyć będą temu, aby nadzór nad podpisem elektronicznym był sprawowany w powiązaniu ze środowiskiem ułatwiającym obieg dokumentów oraz realizowanymi w tym zakresie projektami administracji publicznej; skutkiem tej zmiany jest także wykreślenie pkt 5 z art. 9 ust. 2 ustawy o działach administracji rządowej oraz zmiany w ustawie o podpisie elektronicznym,

4) art. 1 pkt 4 projektu:

nadanie, na wniosek Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, nowego brzmienia art. 18. Dotychczasowe brzmienie tego artykułu mogło powodować bardzo wąskie rozumienie spraw należących do działu „nauka”, a należy podkreślić, że naukę pojmuje się jako ważny element rozwoju społeczno-gospodarczego. Dotychczas nauka w Polsce w zbyt małym stopniu wpływała na zwiększanie innowacyjności i tym samym konkurencyjności polskiej gospodarki. Stąd też proponowana zmiana przepisu

i umieszczenie w nim m.in. wprost kwestii podejmowania działań na rzecz zwiększenia wpływu nauki na wzrost konkurencyjności oraz innowacyjności gospodarki polskiej. Celem przepisu jest także zmiana sposobu pojmowania roli państwa we wpływaniu na rozwój nauki. Dotychczas dość rozpowszechnione jest jej postrzeganie jako finansowanie działalności polegającej głównie na poszerzeniu „granic poznania”. Natomiast rola państwa w tym obszarze przede wszystkim

powinna polegać na stymulowaniu działalności, która przysparza korzyści krajowi,

5) art. 1 pkt 5 projektu:

Minister Spraw Zagranicznych zwrócił się z prośbą o uwzględnienie w zakresie projektowanej nowelizacji zmiany w art. 32. Proponowane zmiany mają na celu redefinicję kompetencji Ministra Spraw Zagranicznych w obszarze promocji zagranicznej Rzeczypospolitej Polskiej. Obowiązujący ust. 1 art. 32 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej nie był nowelizowany od czasu jej wejścia w życie. Użyte wówczas przez ustawodawcę pojęcie „promocji” bez bliższego dookreślenia jego normatywnej treści nie zostało – jak dotąd – rozwinięte w przepisach ustawy, chociaż praktyka jej stosowania pozwala już na wyodrębnienie zasadniczych obszarów działań promocyjnych. Zakres zadań realizowanych w ramach działu „sprawy zagraniczne”, w dziedzinie promocji zagranicznej powinien zostać ponownie zdefiniowany, w taki sposób, aby określał możliwie najszersze spektrum działań polskiej dyplomacji w obszarze dyplomacji publicznej, do których należą:

a) kształtowanie pozytywnego wizerunku Rzeczypospolitej Polskiej za granicą.

Kształtowanie pozytywnego wizerunku Polski za granicą obejmuje zasadniczy pakiet działań promocyjnych, których celem jest wywołanie określonego efektu w postaci pozytywnego odbioru Polski poza granicami kraju,

b) zapewnienia informacji publicznej o Rzeczypospolitej Polskiej, adresowanej do podmiotów zagranicznych.

Rzetelna informacja publiczna o Polsce, adresowana do podmiotów zagranicznych, stanowi jedno z zasadniczych zadań polskiej dyplomacji. Zapewnienie zagranicznym odbiorcom adekwatnej do ich oczekiwań i atrakcyjnej informacji o Polsce w znacznym stopniu warunkuje skuteczność działań promocyjnych, wymaga też poważnych nakładów i użycia specjalistycznych technik komunikacji.

Z uwagi na jego rangę – zadanie to powinno zostać wyodrębnione w katalogu zadań MSZ,

- c) współuczestniczenie w działaniach na rzecz promocji za granicą polskiej gospodarki, kultury, nauki, techniki, turystyki i sportu, podejmowanych przez właściwych ministrów.

Proponowany ust. 4 w art. 32 stanowi niezbędne *iunctim* między zapisanymi w przepisach ustawy o działach kompetencjami do promocji „sektorowej” poszczególnych dziedzin aktywności państwa a koordynacyjną rolą Ministra Spraw Zagranicznych. Adekwatną formułą pozwalającą na zapewnienie synergii działań podejmowanych przez ministrów kierujących działami administracji rządowej a MSZ jest zaproponowana formuła „współuczestniczenia”, która wyklucza nakładanie się kompetencji poszczególnych ministrów, a umożliwia współpracę w realizacji działań promocyjnych.

- 2. W zakresie ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (art. 2 projektu)

- 1) art. 2 pkt 1 projektu:

nadanie nowego brzmienia art. 260 ustawy, który w obowiązującym stanie prawnym przewiduje, że Urząd Patentowy RP podlega Radzie Ministrów, a minister właściwy do spraw gospodarki sprawuje nadzór nad jego działalnością z ramienia Rady Ministrów. Zgodnie z proponowaną zmianą, Urząd Patentowy RP podlega Prezesowi Rady Ministrów, natomiast nadzór nad jego działalnością sprawuje, w imieniu Prezesa Rady Ministrów, minister właściwy do spraw gospodarki. Proponowane rozwiązanie stanowi realizację zaleceń stałego Komitetu Rady Ministrów z dnia 15 marca 2007 r.,

- 2) art. 2 pkt 2 projektu:

nadanie nowego brzmienia art. 262 ustawy, stanowiącego upoważnienie do wydania rozporządzenia określającego szczegółowy zakres działania Urzędu Patentowego. Proponowana zmiana, zgodnie z którą szczegółowy zakres działania ww. organu określi Prezes Rady Ministrów

(a nie Rada Ministrów, jak jest w obowiązującym stanie prawnym), jest konsekwencją zmiany w zakresie podległości Urzędu.

3. W zakresie ustawy z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (art. 3 projektu) oraz przepisów przejściowych (art. 4-6 projektu)

Zastąpienie wyrazów „minister właściwy do spraw gospodarki” wyrazami „minister właściwy do spraw informatyzacji” jest konsekwencją przekazania nadzoru nad świadczeniem usług związanych z podpisem elektronicznym ministrowi właściwemu do spraw informatyzacji.

Przepisy art. 4-6 mają na celu uregulowanie sytuacji przejściowych związanych z przekazaniem kompetencji do ministra właściwego do spraw informatyzacji.

Minister Gospodarki nie otrzymał żadnych dodatkowych środków na realizację zadania związanego z podpisem elektronicznym, w związku z tym nie ma podstawy do przeniesienia między częściami budżetu państwa zatrudnienia oraz wydatków (w tym na wynagrodzenia) przewidzianych na realizację tego zadania.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) projekt nowelizowanej ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Gospodarki. Do chwili obecnej żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem ustawy.

Przedmiotowy projekt ustawy nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Projekt, przewidując wprowadzenie zmian kompetencyjnych, oddziałuje bezpośrednio na organy, których te zmiany dotyczą, tj. ministra właściwego do spraw gospodarki, ministra właściwego do spraw zagranicznych, ministra właściwego do spraw finansów publicznych, ministra właściwego do spraw nauki oraz ministra właściwego do spraw informatyzacji. Z uwagi na przejęcie kompetencji związanych z podpisem elektronicznym projekt będzie oddziaływał na podmioty świadczące usługi certyfikacyjne. Projekt zakłada także zmianę podległości Urzędu Patentowego RP, który będzie podlegał Prezesowi Rady Ministrów.

2. Wpływ projektu na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

W związku z powierzeniem ministrowi właściwemu do spraw informatyzacji nowych obowiązków wynikających z przedmiotowej ustawy, koszty osobowe łącznie z pochodnymi, związane z utworzeniem 8 nowych etatów, będą wynosiły w skali miesiąca 43 tys. zł (z tego: wynagrodzenia osobowe – 36 tys. zł, pochodne od wynagrodzeń (ZUS i FP) – 7 tys. zł).

W pozostałym zakresie projektowana ustawa nie wywoła dodatkowych skutków dla budżetu państwa, uznając, że dokonywane zmiany, głównie funkcjonalno-organizacyjne, będą realizowane w ramach środków pozostających w dyspozycji właściwych organów.

3. Wpływ projektu na konkurencyjność gospodarki, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

W związku z doprecyzowaniem zadań należących do ministra właściwego do spraw gospodarki oraz do ministra właściwego do spraw nauki i nałożenie na nich zadań związanych z konkurencyjnością i innowacyjnością, projekt będzie miał wpływ na konkurencyjność gospodarki.

4. Wpływ projektu na sytuację i rozwój regionalny

Projekt ze względu na nowe zadania ministra właściwego do spraw gospodarki oraz ministra właściwego do spraw nauki dotyczące konkurencyjności i innowacyjności może mieć wpływ na rozwój regionalny.

5. Wpływ projektu na rynek pracy

Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na rynek pracy.

6. Wyniki przeprowadzonych konsultacji społecznych

Biorąc pod uwagę organizacyjno-funkcjonalny charakter wprowadzonych zmian w działalności organów państwowych, projekt został skonsultowany z Radą Przedsiębiorczości RP, która nie zgłosiła uwag do projektu, oraz z Polską Agencją Informacji i Inwestycji Zagranicznych S.A. PAIiZ zgłosiła propozycję rozszerzenia art. 9 ust. 2 pkt 5 o działania ministra właściwego do spraw gospodarki w zakresie wspierania inwestycji polskich poza granicami kraju. Powyższa uwaga została uwzględniona.